

“Зіронька”

Зіронька... коли хтось бачив її, то перша асоціація, що з'являлась в голові, була саме ця... всі близькі так і називали її... Зіронька... щось було в ній таке – зіркове та м'яке... ні, вона не була зіркою, вона була саме Зіронькою...

Коли він вперше побачив її, назвав... ні, не Зіронькою... Сонцем... саме тоді вона побачила в ньому хлопця, такого, яких ще не зустрічала... їй було дивно, чому він побачив в ній не Зіроньку, а Сонце... проте вона не спитала його чому...

Вони почали зустрічатися. З них вийшла чудова пара. Їх стосунки не були простими, не були звичайними. Вони були цікаві... в їх стосунках було щось невідоме і дитяче...

Він запропонував їй руку і серце. Це був свідомий крок. Вона погодилась. У день весілля вона запитала його про те, що цікавило її з першого дня їх зустрічі:

- Чому ти назвав мене Сонцем? Тоді... коли ми познайомились... Чому саме Сонце?

- Знаєш... коли я побачив тебе, то перша думка, що промайнула в моїй голові, була... Зіронька... а найяскравіша зірка, яку я знаю – Сонце...

- Чому ж ти просто не назвав мене Зіронькою?

- Мені здалось... цього було б замало...

“Дівчина з гітарою”

Присв. Павлюк Вікторії,

Неперевершеній дівчині з гітарою,

Моєму кумирові

Дівчина з гітарою... так, вона була саме такою... просто дівчина з гітарою... вона співала дуже ніжно і мелодійно... мене завжди заворожував її голос... проте вона була непростою... не знаю, що, але було в ній щось таке, що мені важко пояснити... вона була яскравою... яскравою і ніжною... дивно... таке не часто зустрінеш... вона стала моєю улюбленою співачкою... чому?.. вона змогла зачіпити мене за живе... її пісні завжди були ніжними і проникливими... саме тому я так любив слухати, як вона співає... чомусь вона нагадувала мені квітку... не знаю, яку... яскраву, барвисту і ніжну...

Її пісні завжди були зі мною... я співала їх, коли мені хотілося співати, співала, коли мені було сумно, співала, коли відчувала себе самотньою... знаєте... її навіть звали так, як мене... може, тому я бачила в ній те, що хотіла... а, може, просто тому, що вона такою і була...

Одного зрозуміти не можу... чому була?.. Може, це тому, що багато своїх творів я починаю саме так, а, може, тому, що коли я в майбутньому я перечитаю цей твір, воно й справді буде так... проте вона назавжди залишиться для мене тією людиною, чії пісні я співаю, коли мені сумно чи самотньо, тією людиною, усмішка якої пробуджує в мені такі почуття і емоції, які я не в силах пояснити, тією людиною, при згадці про яку моє обличчя завжди відвідує усмішка, тією людиною, яка й справді стала моїм кумиром... і, може, я трохи перебільшую, адже вона не єдиний мій кумир, їх у мене семеро, проте... я завжди любитиму її за те, що вона така, яка є і за те, що своєю посмішкою і піснями вона осяює моє життя... дякую тобі за це... Віко...

“Дівчина в кедах”

Вона йшла одна... вона була простою гарною дівчиною. Позад неї теліпався портфель, переколотий вздовж і поперек булавками, ланцюжками і нашивками. Ні, вона не схожа була на неформалку – звичайна гарна дівчина... в кедах. На штанах її висіли підтяжки – вони не підтягували, ні, просто висіли... в ній все ж було щось незвичайне... в її погляді, рухах... вона йшла... одна... проте не тут, не по асфальту, вона була не на цій вулиці... мені захотілось, причому так явно і несподівано, потрапити туди, де вона зараз була... де?.. не знаю... там було добре... не знаю, де і чому, проте там було добре... вона посміхалась... я закрив очі і побачив її... не тут, не на цій вулиці... не знаю, де... проте тут і справді було добре... ми йшли з нею разом, вона не помічала мене... вона йшла у своєму світі, мріях, що заворожували її і кружили у якомусь ледь помітному вихорі... а я йшов поряд... серед своїх мрій вона була надзвичайно гарною... я дивився на неї і почував, що навколо мене рухалося життя у якомусь надзвичайному кольоровому вихорі, і музика... вона охоплювала мене з ніг до голови... та я не чув її... відчував... в мене вже не було тіла... моя душа летіла кудись... не знаю, куди... проте там було добре... я кружляв... я почував себе вільним... вперше... я зазиравав у найтемніші куточки своєї свідомості... а звідти вилітали метелики... я забув, хто я... я сміявся... літав і сміявся... не знаю, чому... хіба це важливо?.. мені було добре... як ніколи... в мене з'явилися крила... вони несли мене туди... не знаю, куди... проте там було добре... мене поглинула темрява... ніч...

Вікторія Гаркуша... "Незламна"

Написав Administrator

Понеділок, 12 квітня 2010 13:55

зірки... ні, я ще летів... серед них, серед цих зірок... а вони співали... і я співав разом з ними... тоді з 'явилась вона, принісши з собою день... вона сама ним була... я знов ішов знею... вона була все в тих же підтяжках... вона мене не помічала... а мені все ще було добре... вже не там... не знаю, де... а тут, на цій вулиці, на цьому асфальті... я йшов поруч з нею... я вже не летів, проте мені було добре... я починав розуміти, що ця звичайна проста дівчина... в кедах... навчила мене мріяти... забувати про цей дурний світ і летіти туди... не знаю, куди... туди, де добре... я зрозумів, що не хочу бути там без неї...

Проте вона продовжувала йти, не помічаючи мене... я підійшов до неї і спитав:

- Хочеш я навчу тебе падати?..

- Спробуй...

... і я поцілував її...

“Правда”

“Я знаю... я вмію літати... іноді... буває холодно... я плачу... в мене вмирають крила... коли я сама... я розучилася спати... я вже не плачу... не вмію... сьогодні це станеться... я не боюсь... я вмираю... смерть – це я...” – вона брехала... хоча... це казала її душа... певно, я ніколи не могла з цим змиритися...

Я брехала... всі мої знайомі брехали... брехав світ... брехала прірва... все і всі навколо мене брехали... а вона єдина казала правду... вона не вміла брехати... і не хотіла... а я

Вікторія Гаркуша... "Незламна"

Написав Administrator

Понеділок, 12 квітня 2010 13:55

вже не вміла вірити...

Я познайомилась з нею випадково... вона підійшла до мене на вулиці і запитала, котра година.

- *Без чверті сьома...*

- *Ти брешеш...*

- *... МОЖЛИВО...*

Я подивилась на годинник – на ньому було шість сорок три...

Можливо, це дурість... наше знайомство теж почалось з брехні...

Вона не була схожа ні на кого в цілому світі... я називала її Правдою... вона ніколи не брехала... не вміла... а я й досі не можу з цим змиритися...

- *Знаєш, мені холодно...*

- *На вулиці 25° тепла...*

- *Це не заважає мені відчувати холод... світ холодний... він мене не любить... бо я не вмію брехати... бо я чесна з собою... він не може пробачити мені це...*

- *Не звертай уваги...*

- *Не можу...*

Вона ніколи не розуміла людей... її душа була чистішою за перший, ніким не тронутий сніг... коли вона йшла – я не бачила неба... вона ним була... вона була цілим світом... вона була ще краще...

"Я не бачу світла..." – сказала вона якось... сонце світило яскравіше, ніж будь-коли... а моя Правда не бачила світла...

- *Я не можу більше так жити... я вмираю...*

- *Що ти таке кажеш? Людина не може вмерти просто так!*

- *Моя душа знесилена... я не бачу світла... воно потрібне будь-якій істоті... квітці... тварині... людині...*

- *Але ж сонце заливає світлом все довкола!.. яскравіше, ніж будь-коли!..*

- *Я не бачу його...*

Я не вірила... я вже не вміла вірити... а вона вмирала... в мене на очах... Правда залишалася частинкою мене... я не вміла без неї... я не хотіла вірити в її слова...

Одного разу я побачила, як з очей Правди текла кров... тоді я зрозуміла, що світ не хоче жити з правдою... йому не потрібна моя Правда!!!..

Вікторія Гаркуша... "Незламна"

Написав Administrator

Понеділок, 12 квітня 2010 13:55

Тоді я повірила... вона вмирала... зі сльозами на очах я підбігла до неї... вона стояла на колінах...

- Не вмирай!.. я кохаю тебе!..

- Ти брешеш...

- Ніколи! Я кохаю тебе! Ти – єдина правда в моєму житті!

Вона мене не чула... на моїх руках лежала єдина Правда в цьому світі... і вона була мертва...

Знаєте... тоді я плакала... я плакала довго і гірко... я плакала на її похоронах... плакала після... день... тиждень... місяць... рік... я плакала... я не розоміла, чому моє кохання було брехнею...

Лише через рік, коли я виплакала все, що могла, я зрозуміла... так... я брехала...

Правда не була моїм коханням... вона була моїм життям... я не кохала її... я жила нею...

“Незбагнений”

Присв. Камкову Артему

В нього був погляд, яких я ніколи не бачила... відсторонений... глибокий... він вмів бути як душею компанії, так і людиною, для котрої така поведінка здавалась неприйнятною... ніхто ніколи не знав, що в нього на думці... він був не такий, як усі... йому було байдуже до багатьох речей, що хвилювали його друзів... він ніколи не кохав... він не вірив у кохання...

З нею він познайомився завдяки друзям... вона теж була не такою, як всі... між ними народилось почуття... ні... це не було кохання з першого погляду... це було щось інше...

Вони не зустрічалися... ні... в них був лише один вечір, про який вони рідко згадували... хоча... можливо, так здавалось ззовні...

Вона часто думала про нього... проте, як би часто вона не бачилась з ним, не розмовляла, вона не знала його... вона не могла заглянути в його душу... він занадто старанно приховував свої почуття...

Вона обожнювала його погляд... вона могла потонути в його глибині... він був таким дивним і незбагненим... а вона не значила для нього майже нічого...

Згодом вона... ні, не забула... не змогла... знайшла собі хлопця... іншого... а він приревнував... ні, не хлопець... а той... незбагнений... його звали Тім...

Тім був один із тих хлопців, що схожі на маленьких дітей... він, як та дитина, не хотів гратись з іграшками, коли вони нікому не потрібні... раптом хтось зацікавиться однією з його цяцьок, він неодмінно відбере її... і знов кине...

Вікторія Гаркуша... "Незламна"

Написав Administrator

Понеділок, 12 квітня 2010 13:55

А вона... вона була закоханою дурепою... ні... вона не наполягала на своїх почуттях... проте коли він знов зажадав її, вона не змогла йому відмовити...

Тім не пропонував їй зустрічатися, так само, як і не кидав її... просто після того вечора... вже вдруге... між ними ніби нічого й не було... вона не влаштовувала йому скандалів... так само, як і не питала, чому він так чинить... я ж попереджала, що вона була дурепою...

Через місяць вона поїхала в інше місто... цього разу я не буду казати: "ні"... так... щоб забути його...

Тім не розумів нічого... її більше ніде не було... вона зникла...

Я збрехала вам... точніше, казала не всю правду... розумієте... вона була мною... чи я була нею... неважливо...

Я страждала... без нього мені було дуже важко... а він... він теж страждав... не зразу... після першої дівчини, цілуючи яку він бачив мої очі... після другої дівчини, обіймаючи яку, він відчував мої руки... після третьої, розуміючи, що мої поцілунки солодші... тоді він дійсно почав страждати... він шукав мене скрізь, де я колись була... і не міг знайти...

А я... я не забула... як я не хотіла, я не забула... хоча й знайшла собі іншого хлопця... я любила його... справді... проте Тім... це було щось інше... щось незбагненне...

Років через п'ять я повернулась в рідне місто... не сама... з нареченим...

В той день я показувала Вові, а саме так звали мого нареченого, своє місто... я гуляла по рідним вулицям... я літала від щастя!.. як же я скучила!.. ми ходили по рідним кафешкам... і тоді я побачила той погляд... той самий... в якому я тонула... той самий... який я обожнювала... глибокий... відсторонений... незбагнений...

Так... це був Тім... ми стояли один навпроти іншого і дивились... просто дивились...

Тоді він підбіг і обійняв мене... з такою любов'ю і такою тугою!.. він нічого не казав... все було сказано одним цим рухом... в цих обіймах було сказано все, що я завжди намагалась зрозуміти... все... що він завжди так старанно приховував... все... просто все... в цих обіймах був він... справжній... не незбагнений... а такий зрозумілий... вперше...

- Гм – гм...

За моєю спиною стояла моя "любов"... а в моїх обіймах тонуло моє кохання... перше... справжнє...

- Вибач, любий, - я відсторонилась, - знайомтесь: це мій наречений – Вова, а це – мій давній... друг... Тім...

- Приємно познайомитись, - УВова вороже дивився на Тіма...

- Взаємно, - ця ворожість і справді була взаємною... Пробач, Тіме, нам вже час... ще побачимось...

Він з тугою дивився, як я знов йду...

- Вова! – я розлючено дивилась на свого нареченого, - Я не бачила Тіма 5 років! Звичайно, він скучив, звичайно, він був радий мене бачити!

Він винувато підняв на мене очі:

- Вибач, люба... я не хотів... це було на рівні підсвідомості... захист, чи то що... - він обійняв мене, - я ще не звик, що тут ти належиш не лише мені...

Ввечері задзвонив телефон... це був Тім... він запросив мене в наше кафе... я погодилась...

- Знаєш... мені тебе не вистачало... чому ти поїхала тоді? Чому нічого мені не сказала?

- Я кохала тебе... я їхала забути тебе... я не могла сказати, що їду... тим паче не могла сказати, чому їду...

- Коли ти поїхала, я страждав... згодом я зрозумів, що... кохаю тебе... справді...

- Ти не віриш у кохання... а в мене є наречений...

- Але це правда... ти змінила моє життя... я повірив у те, в що ніколи не вірив... у кохання...

- Ти вмієш кохати лише на відстані... хоча це важко назвати коханням... в тебе комплекс малої дитини... тобі все одно, коли я сама... та ти не можеш змиритись, коли я належу ще комусь...

- Ні ж бо! Цього разу це дійсно правда! Виходь за мене!

Я застигла від несподіванки... ні... цього разу я змогла встояти... занадто вже довго я страждала... занадто багато сил витратила на те, щоб забути...

- Ні... так краще буде для нас обох... ти нарешті припинив бути для мене... незбагненним... я збагнула тебе... може, тому я тепер можу тобі відмовити... тому, що я кохала тебе саме за ту незбагненність... ні!.. я кажу тобі – Ні!.. можеш кохати мене... та тільки на відстані... я виходжу заміж... прощай...

Він сидів, як громом повержений... я ніколи не могла відмовити йому... а тепер... змогла...

Так... в мене склалось щасливе життя... я люблю свого Вову... а Тім... незбагненним для мене назавжди залишиться те почуття, що я до нього відчувала... ні... певно, це не було кохання... хоча... я навіть не знаю...

“Вода”

Того дня була ніч... маразм... просто в ту ніч я пішла на озеро... купатися... я завжди любила воду... і ніч... я плавала... тонке, придушене світло падало додолу... я насолоджувалась цією красою, що розливалась довкола... в прямому сенсі цього слова... я заплющувала очі і, знов занурюючись у воду, відчувала її обійми і ласки на своєму тілі... мені було дуже добре... в цю чудову літню ніч вода була особливо ніжною... вона любила мене так само, як і я її... а, може, ще більше... я завжди знаходила себе в природі... вона була моєю сутністю... моєю найкращою подругою...

А потім з'явився він... його звали Віталік... він був високий, грний... його волосся спадало йому майже до плечей... він був справжнім синьооким красенем... проте це я знала і раніше...

Не знаю, чого тієї ночі він прийшов на озеро... може, відчув... він сів на березі і просто дивився... а я не помічала його...

- Ти любиш воду...

Це було радше ствержувальне речення, ніж питання. А я ледве не підстрибнула від несподіванки.

- *Ти давно тут?*

- *Хвилин десять...*

- *Яке ти мав право сидіти і дивитись?!! А раптом я була б гола?!!*

- *Це було б ще краще...*

- *То мені роздягтися?!*

- *Було б непогано...*

- *Збоченець!!! – на мене навалилась лють, яку я не в силах була приховувати.*

- *Заспокойся. Я лише пожартував...*

- *А не пішов би ти зі своїми жартами?!!*

- *Та ну, справді... чого ти?.. я просто вийшов прогулятися. Коли я побачив тебе у воді... мені стало цікаво... знаєш... ти зараз була така щаслива... ніби знаходилась там, де завжди мріяла бути... там, де відчувала себе справжньою...*

- *Так... вода – моя стихія, моя сутність, моя найкраща подруга... коли я з нею, все ніби так, як має бути.. я люблю її... а вона любить мене...*

- Я бачу...

Я вийшла з води і сіла поруч, накинувши на себе рушник.

- Чому ти гуляєш вночі?

- А чому ти плаваєш вночі?

- Тільки так я відчуваю, що вона належить тільки мені... тільки вночі ми з нею наодинці...

- А я не знаю... мені не спалось... вирішив вийти подихати свіжим повітрям... щось потягнуло мене сюди... не знаю, що...

Цілу ніч ми провели разом... я, він і вода... ми розмовляли, сміялись... я була щирою... як ніколи...

Наступного дня я зустріла його на пляжі... він був з друзями... Віталік познайомив мене і запросив посидіти з ними... я погодилась...

Тоді він був іншим... зовсім не таким, як я пізнала його... модним, веселим, неприроднім... я посиділа трохи, а потім попрощалась і пішла... через декілька хвилин він наздогнав мене:

- Чого ти? Я не хотів би, щоб ти йшла...

Вікторія Гаркуша... "Незламна"

Написав Administrator

Понеділок, 12 квітня 2010 13:55

- *А я не хотіла б лишатись...*

- *Але чому?*

- *Я знаю тебе іншим... ти сподобався мені таким, яким був вночі... щирим, відвертим, простим, відкритим... таким, яким ти є... а зараз... мені не хочеться бути з тобою...*

- *Пробач, якщо я чимось тебе образив... хочеш... зустрінемося вночі...*

- *Не знаю...*

- *Приходь, я буду чекати на тебе...*

Я пішла... щось в ньому було... наодинці... він так подобався мені, коли ми були лише вдвох...

Вночі я довго думала, чи йти мені... і все ж таки пішла... він і справді чекав на мене, як і обіцяв...

Ми знов пробалакали з ним до ранку... так само, як і тієї першої ночі... вранці я пішла додому... все повторилось і вдень...

Ні... таким, яким він був вдень, він зовсім мені не подобався... самовдоволенний, понтовий debil!.. ні... це не моє... я ніяк не могла зрозуміти, чому вдень він був таким довбнем!..

Вікторія Гаркуша... "Незламна"

Написав Administrator

Понеділок, 12 квітня 2010 13:55

Вночі ми знов бачились... він поцілував мене... я відповіла на поцілунок... він запропонував мені зустрітись...

- *Пробач... але ні...*

- *Але чому?*

- *Мені не потрібен хлопець, який на людях соромиться бути самим собою. Я не поважаю таких людей, ким ти хочеш здаватись... ти мені дуже подобаєшся... але лише наодинці... певно... мені цього мало...*

- *Але... а я кщо я змінюся?..*

- *Люди не змінюються, Віталіку... тобі занадто важлива думка оточуючих...*

- *Але... ти мені потрібна...*

- *Коли в тебе є оточуючі, я не потрібна тобі...*

- *Ні, я...*

- *Так. Пробач мені, так буде краще...*

Я поцілувала його в губи... на прощання... і пішла... він не зупиняв мене...

Вікторія Гаркуша... "Незламна"

Написав Administrator

Понеділок, 12 квітня 2010 13:55

Це було 10 років назад... він був першим і єдиним моїм коханням... але я не шкодую про те, що вчинила так... я була права: вже через місяць він знайшов собі нову дівчину... не знаю, чи був він щасливий без мене... я вже не лізла в його життя...

Сама я більше не змогла покохати... проте я не сама... в мене й досі є моя сутність, моя найкраща подруга... вона допомогла нам познайомитись... вона й підтримувала мене після того...

Вона завжди зі мною... моя Вода...

Може, мені ще пощастить... та я ні про що не шкодую...

"Незламна"

Я плакав... коли її не стало, я дійсно плакав... коли вона сказала, що кохає мене, не змогла цього витримати... в нас могло все так добре скластися, ми могли бути дійсно щасливими... але вона обрала свій шлях – вона вирішила до кінця залишитись тією, котрою ще на початку свого шляху пообіцяла собі бути... вона завжди була неймовірно сильною... я ще й досі не можу їй цього пробачити, бо ж я так довго виборював у світу своє право на щастя, так довго завойовував її кохання, бо вона не вірила, що зможе покохати... Якби я тоді знав, що так буде, я б... хоча, певно, ні... за її поцілунок я завжди був готовий віддати останнє, навіть своє життя... проте СВОЄ! СВОЄ, А НЕ ЇЇ!!! О! Як же все це жорстоко!..

Вона... вона була справжньою жінкою... ще на самому початку свого шляху вона зустріла насильство... на її очах незнайомиць згвалтував її матір, заніши смертельну хворобу... тоді, ще в 8 років, втративши матір, вона вперше відчула ненависть... ненависть і біль... відчайдушне бажання помститися... Вона стала феміністкою, хоча ще цього навіть не розуміла... тоді... росла вродливою дівчиною, дійсно вродливою... коли їй виповнилось 25 років, вона вже була шикарною, чарівною жінкою...

Тоді я зустрів її. Вона не вірила ні у кохання, ні у відносини, лише, може, у секс... вона ненавиділа всіх чоловіків, проте, приховуючи це, майстерно мстилась всім особам чоловічої статі...

Коли мене вперше познайомили з нею, я одразу закохався... не знаю... просто в ній було все, що я шукав в жінці: врода, розум, сила волі і... лють... сильна, красива і нездоланна лють... все це я бачив в її очах... не знаю навіть, чому мене так це зачарувало... друзі попереджали, що вона мені не підходить, що ми не пара. Розповідали, скільки хлопців вона погубила, і жоден з них не був гідний навіть її поцілунка... але я не чув їх... я пообіцяв, що завоюю її, не знаю, як, але вона обов'язково покохає мене, бо лише з нею я бачив своє життя і своє щастя...

Сформувавши в голові особливий план, бо вона – особлива жінка, я почав приводити його в дію. Я намагався завжди бути поряд з нею... я не казав, що кохаю її, я просто знаходився поруч... завжди... Я знав, що згодом їй обов'язково стане цікаво, чому я їй хотів бути лише другом. Далі вона вирішила мене спокусити, на що я не піддався... вона була розчавлена... вона – жінка, котрій ніколи не відмовляли, потерпіла зі мною фіаско... Тоді вона просто запитала: "Чому?"

- Мені не потрібне твоє тіло, твоя гра, потім – біль і розчарування... Я кохаю тебе... мені потрібне лише твоє кохання...

- Але я не вмію кохати... і не хочу...

- Це не залежить від тебе... ти все вмієш... і в глибині душі дуже цього хочеш... просто ти

Вікторія Гаркуша... "Незламна"

Написав Administrator

Понеділок, 12 квітня 2010 13:55

маєш відкритись комусь і не грати... тобі цього дуже не вистачає, я в цьому впевнений...

- Як ти можеш бути впевненим? Ти мене зовсім не знаєш!..

- Я бачу тебе... і відчуваю...

Того вечора ми пішли гуляти в парк. Ми довго-довго розмовляли... щиро... на будь-які теми... Потім я провів її додому. Вона вперше в житті була справжньою:

- Мені було справді добре з тобою... добре, як ніколи...

Тоді я взяв її обличчя в свої руки і поцілував... я відчував тремтіння її душі... відчував нестримне биття її серця... коливання в ньому чогось досі невідомого... Я взяв її на руки і поніс в квартиру... та ніч була справді чудовою...

Ми лежали в обіймах одне одного і слухали биття одного великого серця... за вікном співали пташки, сповіщаючи нам, що вже ранок... вона перевернулась і подивилась в мої очі:

- Знаєш... мені здається... я кохаю тебе...

Я усміхнувся і притис її до себе... а по моїм щокам текли сльози щастя...

- Тепер все в нас буде добре...

Я ковтнув ще одну сльозинку...

Наступного дня мені повідомили, що вона викинулась з вікна – покінчила життя самогубством... я не вірив своїм вухам... декілька днів я жив, мов у тумані... а точніше – не жив, а існував... Тоді мені прийшов лист поштою... від неї... він був невеликий за обсягом, але в ньому вона сказала все, що хотіла, пояснивши свій вчинок:

“Я все життя ненавиділа всіх чоловіків. Ще в дитинстві я пообіцяла собі, що завжди буду мстити їм за свою матір... так і було... моє серце залишалось кам'яним... до тих пір... поки я не зустріла тебе... ти єдиний, хто зміг розтопити моє серце... але... я не можу зректись своєї клятви, бо таким чином я б зреклася своєї матері... пробач мені... якщо зможеш... я вмираю щасливою, бо я зустріла і покохала тебе... можливо, так навіть буде краще... не забувай: я ЗАВЖДИ буду з тобою... а тепер... прощай...”

Так закінчилась її історія. Історія жінки, котра пожертвувала всім: своїм життям, своїм щастям і найкращим, що в ньому було за пам'ять про свою матір. Жінки, що залишилась до останніх хвилин свого життя сильною, вродливою і... незламною.

Вікторія Гаркуша... "Незламна"

Написав Administrator

Понеділок, 12 квітня 2010 13:55
